

Själen i kapitel 75

Innebörden och visdomen bakom beskrivningen av själen som självanklagande: En förklaring av al-Qiyāmah 75:1-2

Ibn al-Qayyim al-Jawziyyah

En beskrivning av själarnas natur, såsom förklaras i Sūrah al-Qiyāmah.

”Jag svär vid Uppståndelsens Dag. Och jag svär vid den självanklagande själen [till uppståndelsens visshet]” al-Qiyāmah, 75:1-2

Imām Ibn al-Qayyim [d. 751 AH] sade:

Alla själar är självanklagande. Den lyckliga själen klandrar sig själv för det onda den ägnar sig åt och det goda den har övergivit. Således skyndar den mot ånger. Medan förtvivlans och sorgsenhetens själ betar sig på motsatt sätt. Den Upphöjde svär vid både platsen för belöning eller bestraffning som är uppståndelsens dag tillsammans med platsen för förtjänandet [av den belöningen eller bestraffningen] som är den självanklagande själen.

Genom att beskriva själen som självanklagande uppmärksammar den Upphöjde oss också på dess innerliga begär, behov och nödvändighet mot en som kan lära den gott och ont, visa den båda och vägleda den mot [det goda] och inspirera [själen] med det. Sålunda börjar själen att besitta ett behov av det goda, till den grad att [det goda] påverkar den och hat mot det onda till den grad att den fullständigt undviker det; på ett sådant sätt att själen är ren från självanklagande eller ett självanklagande slut.

Själen [är också benämnd så] på grund av dess ständigt klandervärda natur, som ständigt förändras från ett tillstånd till ett annat. Den kräver därför en som kan lära den det som är mest fördelaktigt för den i dess världsliga liv och det kommande livet.

Själen påverkas och klandrar sig själv om [denna fördel] undkommer den och ägnar sig åt ånger om den är bland lycklighetens själar. [Detta självanklagande fungerar som] ett bevis på att sann rättvisa vederbörligen utövas mot den, och det självanklagande denna själ känner för det goda

som undkom den är självanklagande i den sannaste och mest förtjänta meningen.

Allah, den Skapande och Ursprunglige [av den själen] har tillhandahållit ett medel för absolution för den själen [genom det självanklagande den redan kände för det goda den inte ägnade sig åt]. Att beskriva själen som självanklagande belyser också dess brådskande behov av att tro på innehållet i Budskapet [från Profeten (صلى الله عليه وسلم)] och Koranen.

Ty själen har inget större behov än denna tro, och den kan inte heller hoppas på att uppnå godhet eller framgång av något slag i dess frånvaro. Eftersom Räkenskapens Dag är den dag då detta självanklagande är mest uppenbart och dess effekt tillåts att ske, nämns [självanklagande och räkenskap] i följd [i ovanstående verser].

Slutnoter:

Källa: Al-Tibyān: 25